

מוחאת כפיים

פעם בשבועיים עם ח. רובינשטיין | הפעם: הרעורר תשובה...

12

מיז היוזרת

“העליתי
אותו לשיחה:
‘אסף, החרדית
מצאה מחברת
חובות והיא רוצה
לשלם לך!’”

“רובינשטיין שסוּחבת את המכונה כל פעם למקום אחר?” “כן”, עניתי שוב. (זה בעצם חלק מהסיבה לתקלות התכופות - המכונה הזו לא מיועדת לכל כך הרבה תנודות ומעברים.)

היה נשמע לי שהוא רוצה לפצוח כעת בסדרת

צעקות על כך שאנחנו הורסים ככה את המכונה, ושאי אפשר כל הזמן לטלטל אותה בדרכים, אבל אז הוא אמר: “את יודעת, שבזכות העובדת שלך התחלתי לשמור שבת?” “מה?” שאלתי מופתעת. והוא המשיך: “לפני שנה וחצי המפעילה שלך פנתה אלי לתקן את המכונה, וכמו תמיד אצלכם, שאין לכם סבלנות, היא רצתה תיקון באותו יום, אבל המוסך שלי היה סגור בשבוע הזה בגלל שיפוצים. הפניתי אותה לחבר שלי שיתקן לה במקומי. סיכמתי עם החבר שהיא תגיע עם המכונה, הוא יתקן מיד והיא תשלם לו על התיקון במקום. החבר שלי תיקן לה את המכונה, אבל אחרי שהוא העמיד את המכונה על הנגרר, המפעילה שלך נסעה משם ושכחה לשלם לו.”

“החבר שלי התקשר אלי: ‘דן, תקשיב. החרדית ששלחת לא שילמה על התיקון. באה, נהנתה מהתיקון ולקחה את המכונה ונסעה. אני אומר לך, כל החרדים הם גנבים!’”

“חס וחלילה, אל תגידי ככה”, אמרתי לו. “היא כנראה שכחה לשלם, הנה אני מיד מתקשר אליה, מבטיח לך - היא תשלם. מיד”. “לא! לא! לא! אתה לא מתקשר אליה”, הזהיר אותי החבר. “אני רוצה לבדוק את החרדים, בוא נראה אם היא תבוא לשלם... אבל”, המשיך הטכנאי לספר, “המפעילה שלך לא נזכרה, לא הגיעה ולא שילמה. והחבר שלי אחת לכמה שבועות היה מזכיר לי: ‘החרדית שלך לא שילמה, לא התקשרה. אני אומר לך, היא לא תיכננה בכלל לשלם.’”

“כשראיתי שזה כל כך איכפת לו הצעתי לו: ‘תן לי להתקשר אליה, אני מבטיח לך שהיא משלמת.’”

“לא! לא! לא! הוא הזהיר אותי. ‘בשום פנים ואופן לא! אני לא צריך ת’כסף, זה רק העקרון!’”

“לפני חודשיים בערך התקשרה אלי המפעילה. ‘אני כולי רועדת’,

מכונת המתנות עמדה על הבמה, מאירה באורות צבעוניים ומנגנת מנגינות עליוזות. עיני כל הילדות היו מרותקות אליה, חולמות על אחת המתנות מתוך המכונה שאולי תפול בחלקן. זה היה בעיצומה של תוכנית בבית ספר. מכונת מתנות מרשימה השתלבה במהלך התוכנית, מכונת מתנות אמיתית - כמו זו שנמצאת במרכזי קניות, עם זרוע חשמלית שבלחיצת כפתור אפשר לכוון אותה למתנה הנחשקת ו... להוציא אותה החוצה (מה שבדרך כלל כמעט אף פעם לא מצליח...). את התוכניות לבתי הספר מנחה מפעילה שאנחנו שולחות. ברגעים הכי דרמטיים של התוכנית, כשעמדה על הבמה ילדונת מתוקה וניסתה לתפוס מתנה, וכל הקהל מעודד את הילדונת: שיפי, נו, תנסי, עוד קצת, טיפה ימינה! לא, תנסי את התיק “ניקי”... יופי, יופי, את מצליחה... ואפילו העיניים של המורות נעוצות במתח במכונה, מייחלות שהתלמידה שלהן תצליח להרוויח - פתאום בלי הודעה מוקדמת שפקה המכונה חיים. האורות כבו, המנגינה פסקה, והזרוע החשמלית נעצרה.

כשהמפעילה שלי תיארה לי את הרגעים האלו, בכיתי יחד איתה. רק לדמיין אותה עומדת על הבמה לעיני מאות ילדות ומורות, בלי אפשרות להמשיך את התוכנית - הציף אותי ברחמים. היא ניסתה לדפוק על המכונה, לנסות לסדר לה את המנגיעים, ללחוץ שוב ושוב על כפתור ההפעלה. היה אפילו שלב שהיא אמרה יחד עם כל הבנות פרק תהלים במקלה, אבל המכונה לא שיתפה פעולה עם כל המאמצים והמשיכה לדמום.

איכשהו המפעילה אילתרה פתרונות לתוכנית הזו, אבל היה ברור שחייבים לתקן את המכונה דחוף כי למחרת ישנה עוד תוכנית. היא פנתה אל טכנאי שיקבל את המכונה בדחיפות ובדרך חזור היא עברה דרכו. מכאן ואילך אני כבר לא הייתי מעורבת, כי ידעתי שהמפעילה מטפלת בתיקון על הצד הטוב ביותר. חלפה שנה וחצי. במהלך התקופה הזו המכונה הספיקה לעמוד על במות רבות בהצלחה, ולהתקע ולתקוע בממות אחרות בהצלחה מרובה לא פחות... הטכנאי כבר הכיר וידע שבכל פעם התיקון צריך להיות SOS, כאן ועכשיו, הרגע ומיד...

כשהתקשרתי אליו בפעם המי יודע כמה לבקש תיקון מידי, הוא רצה לברר דבר ראשון אם אני רובינשטיין. “כן”, עניתי.

הגעתי למסור סדנה למדריכות בתיכון גדול ואיכותי. ישבו מולי נערות בנות 18-19 שמובילות כיתה, מוסרות שיחות ויוצרות קשר אישי עם חניכות. אלו נערות איכותיות שהסמינר נותן בהן ארון שתוכלנה לקדם ולהוביל את הכיתות.

בסוף הסדנה הן ביקשו ממני לאבחן את כפות הידיים שלהן. ברגע של חסד הסכמתי, אבל לרגע לא דמינתי מה מחכה לי שם...

זרקתי לכל אחת כמה משפטים על עצמה, וקולות ההתפעלות של החברות הוסיפו לאווירה.

פתאום נעצרתי אצל אחת המדריכות, אמרתי לה כמה תכונות חיוביות וחוזקות שאני רואה בידה, והצעתי לה לגשת אלי בסוף לשמוע עוד משהו אישי.

כשהיא ניגשה אלי שיתפתי אותה: “היד שלך מספרת על קריעה, נראה שאת חיה בשני עולמות, העולם החיצוני - זה שכולם רואים ויודעים, ופוגשים אותו בך, אבל העולם הזה שונה לחלוטין מעולם נוסף שאת חיה בו ושם חבויים כל מיני סודות. את נקרת בין שני העולמות, חצויה ומלאה בכאב וייסורי מצפון.”

העיניים שלה התמלאו דמעות. התרחקנו לפינה צדדית, והיא שאלה: “את לא תספרי לאף אחד, נכון? אני אגיד לך את האמת”, היא שיתפה. “בקורונה היה לי זמן פנוי, הייתי משועממת. אז מעבר לשיחות ארוכות עם חברות, חיפשתי עוד תעסוקה. איכשהו, חברה משכה אותי. אין לי מושג איך נגררתי. זה כל כך לא מתאים לי ואני לא מבינה איך זה קרה, אבל צפיתי בכל מיני דברים שלא הייתי אמורה להגיע אליהם, נחשפתי לדברים... העיניים שלי לא נשארו טהורות כמו שהן היו.”

אצבע האמה מדברת על ערכים ואיזון פנימי. כשהאמה (האצבע האמצעית למי ששכחה את שמות האצבעות מגיל הגן...) ארוכה - יש תחושת חובה ואחריות חזקה.

תרימי את הידיים למעלה, האמה שלך מתכופפת קדימה?

אמה מתכופפת קדימה - כשהאמה כפופה היא מראה על ייסורי מצפון. אלו אנשים שקשה להם ללכת לישון אם חלילה פגעו במישהו, המצפון שלהם עובד שעות נוספות (לפעמים אפילו קצת מעבר לנדרש). אלו

<<

אמרה לי המפעילה. ‘עכשיו אני מגלה במחברת של החובות שלי שלא שילמתי לחבר שלך על התיקון. באותו יום מיהרתי והייתי כל כך לא מרוכזת שבטעות נסעתי בלי לשלם, וכשחזרתי הביתה באותו יום רשמתי לעצמי את החוב, אבל זה פרח מזכרוני.’

“עכשיו אני רואה את החוב ומתביישת מעצמי, איך עברה מעל שנה שנשארתי חייבת כסף ליהודי. אני לא יכולה להאמין שעבר עלי יום כיפור ונשארת בעלת חוב. אין לי מילים להתנצל, אני לא

“אני אכולה מבפנים אבל לא מסוגלת להפסיק. אני מחליטה בלילה שמחר אני מפסיקה, אבל ביום שלמחרת אני לא עומדת בזה וכושלת... ואני אומרת לך שזה מאד מאד כואב לי, את לא יודעת כמה”. כאבתי ביחד איתה, ריחמתי עליה, היה לי קשה לראות בחורה איכותית שהגיעה למקום כל כך מסוכן. היא ביקשה שאבטיח לה שלא אספר את זה לאף מורה ולאף אחד, אבל אני הייתי כנה איתה. “אני מוכנה לא לשתף”, אמרתי לה, “רק בתנאי שאת מוצאת עוד היום דמות בוגרת (אמא, מורה או היועצת בסמינר) ומשתפת אותה בהכל”.

נתתי לה את מספר הטלפון שלי וסיכמתי איתה שהיא מעדכנת אותי בימים הקרובים שהיא שיתפה מישהי, כי אם לא אני אהיה חייבת לדאוג לה ולדווח...

כל כך הרבה מדברים איתנו ומזהירים אותנו על הסכנה הרבה הטמונה במחשבים ובפגעי הטכנולוגיה. אני, כאורחת לרגע, יכולה להעיד על כך. חיה ואני עוברות בקבוצות רבות של נשים ונערות, בכל פעם במהלך התוכנית אנחנו מזהות האם הקהל הזה שמור מפגעי הטכנולוגיה או חשוף חלילה למחשבים לא מספיק חסומים.

ו-כן! גם בתוכנית חד פעמית בת שעה וחצי אפשר לראות את ההשפעות ההרסניות או לזהות עד כמה הקהל הזה שמור וגדור ולהתרגש מכך.

כמה מצער לראות סמינרים שזכורים לנו משנים עברו כטובים וכאיכותיים, אבל עברו שינוי בשנים האחרונות בגלל אי שמירה על זהירות ממחשב. איזו זכות יש לנו להיות מוגנים ושמורים. כמה אנחנו צריכות להיות גאות בכללים ובגדרים שרבותינו הקדושים מתווים לנו שהם רק לטובתנו. חברה איכותית ושמורה מגינה עלינו, כי אנחנו מושפעים ומשפיעים אחד על השני, בכל מעשה ומעשה.

יהיו האנשים שלא יסלחו לעצמם בקלות.

אמה מתעקלת לכיוון הזרת - אלו האנשים שצריכים את הפרטיות שלהם, את השקט, ללא רעשי החברה.

אלו יכולות להיות נשים חברותיות מאד, משפיעות ופעילות בחברה, אבל הן צריכות את הכמה-שעות ביום של שקט, פרטיות, בלי טלפון וללא מפגש שכנות. פעמים רבות אמה מעוקלת כזו תופיע בצורה חזקה ודרמטית אצל אשה עסוקה במיוחד שמשועת לשקט ולזמן אישי רגוע.

יודעת איך לבקש סליחה?

“העליתי אותו לשיחה ואמרתי לו: ‘אסף, החרדית מצאה מחברת חובות, היא רוצה לשלם לך!’”

“אבל כשסגרתי את הטלפון מרוגש, פתאום אמרתי לעצמי: ‘דן! החרדית הזו כל כך מזדעזעת שעבר עליה כיפור אחד שנשארה חייבת בו 300 שקל, כמה כיפורים אתה עוברת בחיים שלך שהיית צריך לבקש עליהם סליחה, וככה אתה עובר אותם בלי לחזור בתשובה?’”

המשך בעמ' 79 <<

השקת הקולקציה החדשה!
מחזמנת.

Wednesday
ביתר ברוק 2

בתאום 050.416.3035

Tuesday
ירושלים עמזוס 22

בתאום 052.761.6609

אשדוד

הורקנוס 15 ק. כניסה
08.8648629 טל
17.30-22.30 | 10.30-13.00 א-ה

בני ברק

ערא 52
03.5700806 טל
10.00-22.00 א-ה

בית שמש

נהר הירדן 6. קומה 3-
02.5811833 טל
19.00-22.30 א-ה

<< המשך מעמ' 71

איך אתה לא מתבייש?!

"באותו רגע החלטתי, שבשבת הקרובה אני לא משתמש במכשירי חשמל. עם יד על הלב, זה היה קשה, אבל מה? הבן שלי שראה את זה התלהב והצטרף אלי. במוצ"ש אמרתי לעצמי, רק שבת אחת אתה נותן לפני כיפור? וקיבלתי על עצמי גם בשבת הבאה, ועד היום, כבר 9 שבתות בזכות העובדת שלך - אני שומר שבת!"

התפעמתי כל כך לראות שוב, במוחש ממש, את מה שידעתי תמיד. איך כל מעשה שלנו בעולם, כל מצוה קטנה, כל התעוררות, משפיעים על כל הסביבה שלנו. כמה משמעות יש לצורת ההליכה שלנו ברחוב, לעמידה הרגועה והמכבדת בתור.

כמה התרגשתי לקבל טלפון מנערה בכיתה י"א בסמינר הרב וולף, שהתקשרה לשאול: ראיתי את ההקרנה בסמינר שלנו, מאד נהנית. אחרי שהקרינו למחזור שלנו רציתי לראות את הסרט פעם נוספת, ונשארתי גם להקרנה של מחזור י"ב, כמה אני צריכה לשלם לך על הפעם הנוספת?

זו בעצם היתה הקרנה סגורה שהסמינר סגר לכל הבנות, והיא יכלה להעלים עין ולומר: הסמינר שילם על ההקרנות אלו, אין שום בעיה שנשארת פעם נוספת. אך היא, ביראת שמים ויושרה פנימית, בחרה לברר את הנושא. שאלתי את עצמי איפה אני יכולה ללמוד ממנה להזהר כמוה בדיני ממונות. אני נזכרת עכשיו באותה אשה (אולי את קוראת את קראט כרגע ומזהה את עצמך...) אני לא יודעת איך קוראים לה, שדפקה אצלי בדלת עם 60 שקלים. "נכנסתי להקרנה שלך, אחרי שהיא התחילה ולא שילמתי, אני לא רוצה להשאר חייבת". או המורה מסמינר הרב פוירשטיין ממודיעין עילית שאמרה: "כשגרנו איתך על התוכנית, חישבתי את המחיר לפי 400 תלמידות, אבל בסוף היו עוד לפחות 15 יותר, כמה אני צריכה לשלם?"

אנשים עם יראת שמים כזו, תמיד מרגשים אותי וגורמים לי להתעורר ולהיות יותר.